

tega Slovincem že od nekdanj priljubljenega letnika takole: „Drobtinice“ za leto 1865 so se zelo zakas-nile, ker so neugodni dogodki njih vredovanje motili. Zaupljivo se pa vendar obračamo do njih prijateljev, ter prosimo, da po obilni naročbi in po priporočenji njim prav veliko bralcev naberejo. Posebno naj visoko-častiti gospodje duhovniki naznanijo svojim vernim, da si o pravem času naročijo Slovincem priljubljeno knjigo. Priporočajo se te-le „Drobtinice“ po misijonskih pridi-gah Slomšekovih, po obširnem popisu slavne božje poti v Rušah s podobo M. B. Ruške. Sploh imajo v vseh predalih mnogo podučivnega in lepega, tako, da se utegnejo Slovincem prikupiti in se po vsej pravici me-riti s prejšnjimi letniki. Sprejmite jih toraj blagovoljno, in poskrbite jim mnogo bralcev! — Trdo vezane ve-ljajo 1 for., mehko vezane veljajo 90 kr.

* Kteri bo? Izvirna vesela igra v 2 činih. Spisal Bogoslav Rogački. V Celji natisnil in založil E. Jeretin 1866. — „Kteri bo?“ je glediščina igra, ki je čitateljem našim od tistega časa dobro znana, ko se je igrala v Celji z veliko pohvalo. Gospod B. Rogački je začel ž njo izdajanje „dramatičnih prvencev.“ Dobro tako, ker je očitno, da izdajatelj ima glavo in peró za to. — „Kteri bo?“ je burka polna zdrave šale, ki bode gotovo dopadla povsod, kjer koli se bode igrala. Pet snubačev se poteguje za eno nevesto, dokler ne izvoli, se vé, da enega: to je jedro igrice, ktera se gotovo bode prikupila vsaki čitalnici. Drobna stvarca pa je tudi krat-kočasno berilo.

* „Slavische Blätter“, herausgegeben und re-digirt von Abel Lukšič. 9. zvezek nadaljuje mični izvirnirni roman „Vera“ Hermine Glinske, končuje poljsko ekspedicijo na izhodnjem morji pod Lapinskim popisuje dogodbo z volki v Ukrajni in donáša mnogo prevodov českih pesem, ter dodaja drobtinice mnogo-vrstne.

* Lire Sionske, ki jo izdaje g. France Gerbec v Pragi, izšel je list 7. za juli mesec. Obsega „Tan-tum ergo“, „Molitev“, „Sv. Alojzi.“ — Vidi se iz red-nega izhajanja, da „Lira Sionska“ ni bila prikazén le od danes do jutri, ampak da je resna volja izdateljeva, izvršiti namen, ki si ga je odločil z izdajanjem cerk-venih pesem; zato pa naj ga tudi iskreno podpira vsak, komur je „Lira“ na pomoč v poklicu njegovem.

Pozdrav in prisega.

Posvečeno visokočislani gospé Luízi Pesjak-ovi.

21. junija.

Najpred začuj pozdrav moj, domovina,

Zvestó ga pošlje sinovsko srcé!

Sprejmi ga ti, prekrasna in edina,

Ki v sebi hraniš drage vse željé!

Ti si svetinja dragega spomina,

In biser najkrasnejši vse zemljé:

Sprejmi tedaj ga, mila majka Slava,

Naj hrani Bog te — živila in zdrava!

Ko mi pomlád napočila življenja,

Obetala je žlahni cvet in sad;

Srcé nemirno bílo hrepenenja,

Navdajal ga nebeški čut in slad;

Al boj mogočni biti strast ne jenja,

Rodí še marveč mnogovrstnih nad,

Kar mi v obzorji jasnemu zasije

Naenkrat žarek rajske poezije.

Srcé, ogreto čudne zdaj toplote,

Začuti v sebi prej neznano moč;

Izdrاملjen rahle, blage te gorkote,

Zbudí se v hipu plamen prej spijoč,

Planiti s srca, skrivne išče pote,
Potok ognjeni, siloma deroč,
Zdaj najde jo — plamena moč in sila,
Vse združi skupaj se — nastane pesem mila!

Donela prvo je na tvojo slavo,

Predragi, meni ljubi, krasni dom!

Spoznam tedaj veselo to postavo,

Spozabil jaz se nikdar je ne bom!

Poklic je moj in poslo moje pravo,

Slavíti tebe, veličastni dom!

Spolniti čem ga — toraj naj razlega

Po vsem domovji moja se prisega!

Ne vabi slava me, ki vence spleta,

In pevce drage v grobu še častí;

Da moja pesem, bratom razodeta,

Njih srca vnema — delu je budí:

To čina slavnega je želja sveta,

Ki v prsih vedno zvesto mi gori!

Zdaj dôní pa, prisega krepka, logom,

Gorám in rekam vsem domačim — z Bogom!

Josip Cimperman.

Ozir po svetu.

Potopis iz Srbije.

Spisal dr. J. Podliščekov.

Letošnjo lepo zimo, ki je bila kakor mi „Novice“ pripovedujejo, tudi na Slovenskem topli spomladi po-dobna, sem potoval v južno srbsko mesto Aleksinac, in prehodil sem njegovo prekrasno okrožje.

Iz kragujevske doline jo namerim čez visoko pla-nino „črni Vrh“ proti Jagodinu. O črnem Vrhu sem že marsikaj slišal in bral; zato mi je bila službena pri-ložnost jako mila, da udarim po grozno slabi poti na-ravnost na-nj. Gosta hosta je na vseh stranéh, hiše pa nikoli nikjer nobene. Blizo v sredi planine pridem vendar do neke samotne oštarije. Stopivši v temno sobo, s „pomozí vam Bog!“ pozdravljam; „Bog ti po-mogil gospodine!“ mi odzdravljajo možki glasovi od vseh strani. Al nikogar nisem razločil, zlasti pri belem dnevu je bila taka tema v sobi polni duhanskega in ognjišnega dima, da ji mala papirnata, pa že zaruje-vela okenca niso dajala več svetlobe. Ni tedaj čuda, da nisem videti mogel, kje da ona možka grla tičijo, ki so mi tako glasen odzdrav dala. „Ako, Bog dá, go-spodine?“ (lep srbsk običaj, namesti: „kam greš, go-spodine?“) me poprašá zdaj z debelim glasom neko možko grlo. „V Aleksinac po dolžnosti“ — mu odgo-vorim, akoravno ga videl nisem. Rad bi se bil umaknii iz temne sobe, a nisem vedel za vrata; tako nepri-ljudno mi je bilo v nji, da so mi mravljinici po nogah lezli. V ta mig se odpró vrata in moj kočijaž stopi v sobo; ž njim pa pride, kakor sem potlej doznal, tudl gazda oštarije v sobo, kateri naji na neko klop posadí in me priljudno poprašá: „Izvolite gospodine, kave, vina ili rakije?“ Čašo vina — mu okorajživši se — odgovorim. Z „izvolite, gospodine!“ mi ga prinese z največo priljudnostjo.

Sčasoma se iz solnca prisedšemu moje oči teme privadijo, da nekoliko vidim po sobi. Na leseni ležnici je ležalo mnogo možkih, ki so lenobo pasli, duhan pu-šili, kavo, rakijo ali vino srkali, in se med seboj z omolklim glasom razgovarjali, drugi so pa na malih stoličih po kotih in ob stenah sedeli. Kdo so ti neznani ljudjé bili, tega ne vem. Al ponoči v njihovem dru-štvu, v samotni oštarii med temno hosto biti bi si ni-kakor ne želel. Tudi moj kočijaž je bil mojih misli. Hitro popijeva čašo vina, z Bogom! pa hajd! naprej kviško po gladki cesti gori na planino, s prekrasno bu-kovo hosto pokrito.